

Arrest

nr. 95 777 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat M.-C. FRERE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Ossetische origine te zijn. U bent geboren in het dorp Kanchaveti (regio Leningori, tegenwoordig Akhagori) in Georgië waar u ook altijd heeft gewoond.

In 1984 trouwt u met I.C., een Georgische van Georgische origine, en samen krijgen jullie een zoon L.G..

Als de Sovjetunie begin jaren negentig uiteenvalt, wordt u staatsburger van het onafhankelijke Georgië. Een week of anderhalve week voor het uitbreken van de Georgisch-Russische oorlog in augustus 2008 komen Ossetische rebellen naar uw huis in Kanchaveti. Ze vragen u de wapens op te nemen voor het Ossetische leger tegen de Georgiërs. U weigert, waarop ze weggaan.

Op 8 augustus 2008 breekt de oorlog uit. Ook uw dorp ligt in de vuurlinie maar u en uw gezin blijven in jullie huis.

Na drie dagen is de oorlog voorbij en vanaf dan komt uw dorp onder controle van de Russen en de Ossetiërs. Ongeveer drie weken na het einde van de oorlog krijgen zowel u, uw vrouw als uw zoon een Russisch paspoort van de Russische militairen in het gemeentehuis van Leningori. U verklaart dat u sindsdien (enkel nog) het Russische staatsburgerschap bezit.

Kort daarop wordt u meegenomen door Russische militairen naar een bos. U wordt er mishandeld met een scheermes en geslagen omdat u geweigerd had mee te vechten met de Ossetiërs. Als ze u achterlaten, gaat u met de handen geboeid naar de rand van het bos. Daar komt u een andere Russische soldaat tegen die u bevrjdt. U gaat terug naar uw dorp en diezelfde avond verlaat u uw dorp samen met uw gezin. Daarbij laat u uw Georgische en uw Russische identiteitskaart thuis achter. Jullie trekken naar uw zus in Lamiskhana waar u een maand op krachten komt. Daarna trekt u met uw gezin naar het vluchtelingendorp Tserovani waar uw schoonvader een huis had toegewezen gekregen van de Georgische overheid.

Eenmaal u zich daar vestigt, wordt u door de dorpingen van Georgische afkomst beledigd omwille van uw Ossetische origine; u wordt ook een aantal keer fysiek aangevallen.

Als u tot drie keer toe probeert klacht in te dienen bij de politie van Tserovani, stuurt men u daar weg. Ook uw zoon L.G. is het slachtoffer van beledigingen en vernederingen. Op een bepaald moment wordt hij bedreigd met een mes. Hij neemt het af en steekt per ongeluk een omstaander neer. Uw zoon wordt daarom gearresteerd en ook veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar. Een week na de steekpartij van uw zoon, gaat u zelf naar uw tante in Tbilisi.

Ook in Tbilisi ondergaat u beledigingen omwille van uw etnische origine.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 5 december 2010. Vanuit Tserovani helpt een buurman u met een busje illegaal de grens met Turkije over. Van daaruit gaat u, wederom illegaal, in de laadruimte van een vrachtwagen verder naar België waar u op 21 december 2010 aankomt en de volgende dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen enkel document voor aan de Belgische asielinstanties.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u de separatistische regio Zuid-Ossetië in Georgië ontvlucht bent uit vrees voor het Ossetische en Russische leger omdat u in augustus 2008 weigerde te vechten voor de Ossetiërs tegen het Georgische leger.

Elders in Georgië vreest u uw medeburgers van Georgische origine omdat zij u beledigden en vernederden omwille van uw Ossetische origine (CGVS p. 8-9).

Eerst en vooral dient vooraf een belangrijke opmerking gemaakt worden in verband met uw staatsburgerschap.

U verklaart dat u sinds uw geboorte in het dorp Khancheveti in de rayon Leningori (tegenwoordig: Akh'algori) van Georgië woont, dat u nooit op een ander adres heeft gewoond en dat u nooit op het grondgebied van het huidige Rusland heeft gewoond.

U verklaart dat u in de periode van de Sovjetunie een paspoort had van dat land.

Toen Georgië onafhankelijk werd (i.e. in 1991), kreeg u een Georgische identiteitskaart en werd u bijgevolg staatsburger van deze pas onafhankelijke staat.

U verklaart dat u van het Russische leger twee à drie weken na de oorlog van augustus 2008 op het gemeentehuis van Leningori (Akh'algori) een intern Russisch paspoort uitgereikt kreeg en dat u sindsdien enkel Russisch staatsburger bent, en geen Georgisch meer (CGVS p. 2-3 & p. 5-6). Uw bewering als zou u vanaf 2008 enkel het Russisch staatsburgerschap bezitten, is echter heel ongeloofwaardig.

Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, dat het Russische leger in augustus 2008 inderdaad Russische paspoorten uitdeelde aan inwoners van Akh'algori met het Georgische staatsburgerschap, zoals u (CGVS p. 3 & p. 5).

Wie zo'n Russisch paspoort aanvaardde verloor volgens de informatie echter niet automatisch zijn Georgische staatsburgerschap.

Het Georgische staatsburgerschap verliest men bovendien enkel als de persoon in kwestie daartoe een specifieke procedure doorloopt: men moet de Georgische autoriteiten op de hoogte brengen van zijn wens om zijn Georgische staatsburgerschap te laten vallen indien men een ander staatsburgerschap heeft verworven.

Pas nadat deze aanvraag door een presidentieel decreet is bevestigd en de persoon in kwestie hiervan op de hoogte is gebracht, is men geen Georgisch staatsburger meer.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit voor u niet geldt; u heeft aan de Georgische autoriteiten immers nooit laten weten dat u een Russisch paspoort had gekregen (CGVS p. 6).

Bijgevolg wijst niets erop dat u vanaf 2008 geen Georgisch staatsburger meer zou zijn.

Bovendien verklaarde u bij het begin van uw asielaanvraag, i.e. bij uw asielaanvraag op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), meermaals expliciet dat u een Georgisch staatsburger bent (CGVS vragenlijst dd. 4.03.2011 p. 1 vraag 2.6 + DVZ verklaring dd. 4.03.2011 vraag 6 a-d).

Als u hiermee geconfronteerd wordt, blijft u bij uw standpunt dat u geen staatsburger van Georgië meer bent (CGVS p. 8).

Het louter vasthouden aan één van beide tegenstrijdige verklaringen zonder een verklaring te bieden voor deze frappante tegenstrijdigheid over uw staatsburgerschap, is echter allerminst een geldige verschoningsgrond voor de inconsistenties op dit vlak.

Meer nog, bij uw asielaanvraag rept u met geen woord over het feit dat u sinds 2008 enkel Russisch staatsburger zou zijn en geen Georgiër meer.

Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties van bij het begin van zijn asielaanvraag op de hoogte brengt van deze uitermate belangrijke informatie over zijn identiteit en staatsburgerschap. Dit is in casu niet het geval.

Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat u het Russische staatsburgerschap zou bezitten.

Gelet op voorgaande opmerkingen in verband met uw vermeende verandering in staatsburgerschap en de gewichtige impact die dit zou hebben op uw asielaanvraag, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u er wel in slaagt te doen – dit is hier echter niet het geval.

Aldus dient geconcludeerd te worden dat u nog steeds het Georgisch staatsburgerschap bezit.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u altijd in Georgië gewoond heeft (zie boven) en uw problemen zich ook in dit land hebben afgespeeld, dient uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beoordeeld te worden ten opzichte van Georgië en niet ten opzichte van Rusland.

Welnu, het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken.

Hieromtrent dient vooreerst gewezen te worden op het volgende.

U verklaart dat u een week of anderhalve week voor de oorlog van augustus 2008 benaderd werd door Ossetische rebellen die u vroegen mee te vechten met hen. U weigerde dat.

Ongeveer een maand na het einde van de oorlog, als de Russen en de Ossetiërs de controle over uw regio van de Georgiërs overgenomen hebben, werd u naar het bos meegenomen door vijf Russische soldaten. U werd door hen geslagen wegens uw dienstweigering tegenover de Ossetiërs.

Diezelfde nacht verlaat u samen met uw vrouw en kind uw dorp Kanchaveti (in de regio Alkhagori dat sinds het einde van de oorlog onder controle van de Russen en Ossetiërs is en bijgevolg op Zuid-Ossetisch grondgebied ligt) (CGVS p. 11-13) en verblijft een maand bij uw zus in het dorp Lamiskana op Georgisch grondgebied waar u naar eigen zeggen geen problemen ondervindt (CGVS p. 13).

Na deze maand trekt u met uw gezin naar Tserovani (op Georgisch grondgebied), een vluchtelingendorp waar uw schoonvader een huis heeft.

Vanaf dan beginnen de beledigingen tegenover u wegens uw Ossetische origine.

U blijft in Tserovani tot uw zoon gearresteerd wordt ('ongeveer twee jaar geleden', CGVS p. 14) en gaat dan naar Tbilisi (CGVS p. 13-15); u vertrekt uiteindelijk uit Georgië op 5 december 2010 (CGVS p. 7).

Over uw verblijf van september 2008 tot december 2010 op Georgisch grondgebied (i.e. Lamiskana, Tserovani en Tbilisi) verklaart u dat u daar dan geen problemen ondervond omwille van uw dienstweigering tegenover de Ossetiërs in 2008 omdat de Russen en Ossetiërs niet op Georgisch grondgebied komen (CGVS p. 16).

Gelet op de specifieke interne politiek-maatschappelijke situatie in Georgië, i.e. de de facto onafhankelijkheid van Zuid-Ossetië, dient gesteld dat de Georgische autoriteiten geen enkel gezag uitvoeren in Zuid-Ossetië en vice versa.

Aangezien u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Georgië steeds op Georgisch grondgebied verbleef en daar geen problemen ondervond omwille van uw dienstweigering ten opzichte van de Ossetiërs in 2008 (zie boven) en aangezien u verklaart dat de beledigingen omwille van uw origine en de gevangenisstraf van uw zoon (waarbij hij volgens u wegens zijn origine te zwaar werd gestraft na een steekpartij) dé gebeurtenissen zijn die ervoor gezorgd hebben dat u in december 2010 uiteindelijk uw land verliet en een asielaanvraag indiende in België (CGVS p. 9), kan het Commissariaat-generaal

er zich toe beperken te oordelen over de problemen van de laatste twee jaar voor uw vertrek die u met mensen van Georgische afkomst kende op Georgisch grondgebied wegens uw Ossetische origine. Welnu, er dient te worden vastgesteld dat de zwaarwichtige feiten die u hiertomtrent aanhaalt (nl. de mondelinge beledigingen en fysieke agressie tegenover u en uw zoon en de te zware gevangenisstraf die uw zoon opgelegd kreeg nadat hij iemand had neergestoken), niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd.

Uit deze informatie blijkt immers dat er geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine. Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat u een uitzondering zou zijn. U blijft namelijk bijzonder vaag en uiterst ongedetailleerd over een aantal essentiële elementen van deze problemen.

Zo kan u zich maar weinig details herinneren over de beledigingen en fysieke agressie die u ondergaan zou hebben in Tserovani en Tbilisi.

U verklaart dat dat 'vaak' gebeurde ('ik weet niet hoeveel keer', CGVS p. 15). Als u gevraagd wordt of u concrete voorbeelden kan noemen die u met de mensen uit uw buurt kende, antwoordt u dat ze u nariepen maar dat u niet alle beledigingen kan vertellen.

U verklaart dat u in Tserovani op straat zonder reden werd geslagen, maar wanneer dat was herinnert u zich niet.

Daarnaast kan u geen concrete voorbeelden van dergelijke fysieke agressie geven.

U verklaart dat u in Tbilisi hetzelfde meemaakte (als in Tserovani); gevraagd naar concrete gevallen, antwoordt u enkel 'vaak geweld. Altijd.' (CGVS p.15-16).

Als u daadwerkelijk het slachtoffer zou geweest zijn van talrijke beledigingen en fysieke aanvallen wegens uw Ossetische origine, is het opvallend dat u zo onduidelijk en zo vaag blijft over deze gebeurtenissen en dat u er niet in slaagt hiervan ook maar één concreet voorbeeld te geven.

Daarnaast verklaart u dat u ongeveer drie keer naar de politie van Tserovani ging om een klacht in te dienen tegen de problemen die u had omwille van uw Ossetische origine.

Wanneer u daar geweest bent, herinnert u zich echter niet, evenmin als tegen welke concrete feiten u klacht ging indienen (CGVS p. 16).

Dit is vreemd.

Als u in eigen land bescherming ging zoeken bij uw autoriteiten naar aanleiding van bepaalde vervolgingsfeiten, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wanneer u dat ging doen en dat u op zijn minst zou kunnen zeggen om welke concrete incidenten dit ging. Dit is in casu echter niet het geval.

U verklaart ook dat uw zoon L.G. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar omdat hij iemand met een mes neerstak na een mondelinge belediging aan zijn adres.

U verklaart dat iemand anders eerst een mes trok waarop uw zoon hem dat afhandig maakte en daarmee toevallig een derde persoon raakte. Daarna werd uw zoon opgepakt door de politie en veroordeeld, maar volgens u kreeg hij wegens zijn Ossetische origine een veel zwaardere straf dan hij had moeten krijgen (CGVS p. 4 & p. 17).

Over dit incident en de veroordeling van uw zoon blijkt u echter bijzonder slecht op de hoogte.

Zo weet u niet waar en wanneer deze steekpartij plaatsvond. U weet niet wie eerst het mes trok of wie de persoon was die uw zoon uiteindelijk neerstak (verder dan diens bijnaam 'de debiel' raakt u niet).

U verklaart dat uw zoon 'ongeveer twee jaar geleden' gearresteerd werd, maar precies herinnert u zich dat niet.

Daarna verklaart u te denken dat uw zoon twee à drie jaar geleden veroordeeld werd, maar door welke instantie dat was, weet u niet (CGVS p. 14 & p. 17).

Als uw zoon effectief betrokken was bij deze steekpartij en daarvoor ook ten onrechte te zwaar veroordeeld zou zijn geweest, is het weinig geloofwaardig dat u niet weet waar en wanneer dit incident plaatsvond, wie daarbij betrokken was en wanneer precies uw zoon gearresteerd en veroordeeld werd, en door welke instantie dit laatste gebeurde.

Als gevraagd wordt of u enige documentatie over de veroordeling en opsluiting van uw zoon heeft, antwoordt u van niet.

Gevraagd of uw zoon dat kreeg, verklaart u 'ik denk van niet. Als ze dat ergens liggen hebben... Kan zijn dat mijn vrouw dat ergens liggen heeft. Toen waren we verstrooid'.

U verklaart daarbij dat u niet weet of u nog documenten omtrent het incident en veroordeling van uw zoon aan de Belgische asielinstanties kan bezorgen en dat u niet weet of uw vrouw dat ergens liggen heeft (CGVS p. 18).

Als uw zoon daadwerkelijk veel te zwaar veroordeeld werd voor deze vermeende steekpartij zoals u beweert, is het weinig aannemelijk dat u zo slecht op de hoogte bent van het feit of er al dan niet documenten bestaan over zijn veroordeling en dat u niet weet waar deze zouden kunnen zijn.

Bovendien berusten uw verklaringen over de steekpartij van uw zoon bijgevolg louter op uw eigen, blote uitspraken en interpretatie zonder dat ze gestaafd worden met enig objectieve elementen; nochtans verklaarde u dat uw zoon officieel veroordeeld werd en daarna nog in beroep is gegaan (CGVS p. 17).

Ten slotte verklaart u in september of oktober 2008 van bij uw zus in het dorp Lamiskana naar het vluchtelingendorp Tserovani verhuisd te zijn waar uw schoonvader als vluchteling een huis had toegewezen gekregen van de regering.

U verklaart dat u en uw vrouw geen recht hadden op zo'n huis omdat u een Ossetiër bent (CGVS p. 13-14).

Deze verklaringen zijn echter uiterst twijfelachtig.

U verklaart namelijk dat u zelf geen poging ondernam om een aanvraag voor zo'n vluchtelingenhuis in te dienen, maar dat uw schoonvader dat probeerde voor zijn dochter (i.e. uw vrouw), wat echter op niets uitdraaide.

Als u gevraagd wordt bij wie of waar hij die aanvraag moest indienen, antwoordt u 'Dat weet ik niet. Ik denk in Tbilisi. Of in Mskheta. Ik weet het niet' (CGVS p. 14).

Als u beweert dat u zo'n huis niet kon krijgen van de regering wegens uw Ossetische origine, is het opvallend dat u daar zelf geen poging toe ondernam – als uw schoonvader dit werkelijk voor uw vrouw zou gedaan hebben maar dit niet mogelijk bleek (omdat ze met u, een Ossetiër, getrouwd was), is het weinig geloofwaardig dat u niet weet waar of bij welke instantie hij deze aanvraag deed.

Dat de autoriteiten bovendien op de hoogte zouden zijn van haar huwelijk met een Ossetiër (nl. uzelf) en daarom weigerden voor haar en voor u een huis te voorzien in Tserovani, is bovendien weinig aannemelijk aangezien u verklaarde enkel voor de kerk en niet officieel getrouwd te zijn (CGVS p. 4).

Rekening houdend met de hierboven opgesomde vastgestelde vaagheden en inconsistenties – gecombineerd met het feit dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit uw Ossetische origine zou kunnen blijken – kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de problemen die u op Georgisch grondgebied zou gekend hebben vanwege uw Ossetische origine. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, ook dat er voor personen met bepaalde bijzondere profielen weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer niet wordt ingegaan op een vraag om als informant voor de Georgische autoriteiten te werken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel hebt op basis waarvan u interessant zou zijn om benaderd te worden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Georgië een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van "20/01/2012" (sic) (zie p. 11) een schending aan van "de evenredigheidsprincipes van een goede administratie", van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van "het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak". Verzoeker voert tevens een "overschrijding van macht en duidelijke beoordelingsfout" aan.

Verzoeker geeft artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag weer en besluit dat hij aan de voorwaarden voor de erkenning van de vluchtelingenstatus voldoet.

Hij wijst op de politieke situatie in Georgië en verwijst naar de website echogeo.revues.org.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat "hij een Georgiër is die weigerde te vechten aan de zijde van het separatistische leger tegen de gevestigde macht" (zie het verzoekschrift, p. 7) en dat hij vervolgens geslagen werd door separatistische militairen.

Volgens verzoeker is het politieke klimaat in Georgië wel degelijk zoals hij het beschrijft; hij haalt dienaangaande een rapport aan van 2008 van "Amnesty International".

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de *"onvoldoende of tegenstrijdige motivering en bijgevolg het gebrek aan wettelijke toelaatbare motieven, de klaarblijkelijke beoordelingsfout, de overschrijding van macht en van het algemeen principe volgens de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen in kennis van alle elementen van de rechtszaak"* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en verwijst hij dienaangaande naar de Proceduregids van UNHCR en artikel 4.5 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Hij herneemt artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en besluit dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet wil vragen, gezien de politieke spanningen zich opnieuw voordoen; dienaangaande haalt hij het Georgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken aan, dat melding maakt van leden van de politie en een gewapende groep die gedood werden tijdens gevechten in Georgië.

Verzoeker is van mening dat het feit (zie het verzoekschrift, p. 8) *"dat de spanningen zich opnieuw voordoen zeer slecht van pas (is) gekomen voor verzoeker gezien zijn Ossetische origine, om te trachten enige bescherming van Georgië te vragen"*.

Verzoeker haalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan. Volgens hem is het evident dat hij het slachtoffer zal worden van een onmenselijke en degraderende behandeling in zijn land van herkomst.

Hij laat gelden dat hij (zie het verzoekschrift, p. 10) *"voldoende heeft meegewerkt"* om de waarheid te openbaren en benadrukt dat de bewijslast gezien de bijzondere situatie van de kandidaat-vluchteling, soepel geïnterpreteerd moet worden. Hij geeft nogmaals een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De verwijzing naar *"de evenredigheidsprincipes van een goede administratie"* is evenmin dienstig.

Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde van hem al dan niet de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder de zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal, noch valt de beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland er onder.

De Raad ziet verder niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te

verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat uit de informatie waarover hij beschikt, blijkt dat het Russische leger in augustus 2008 inderdaad Russische paspoorten uitdeelde aan inwoners van Akhagori met het Georgische staatsburgerschap, maar dat de personen die zo'n Russisch paspoort aannamen, niet automatisch hun Georgische staatsburgerschap verloren; het Georgische staatsburgerschap wordt bovendien verloren enkel als de persoon in kwestie daartoe een specifieke procedure doorloopt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit voor hem niet geldt, gezien hij aan de Georgische autoriteiten nooit heeft laten weten dat hij een Russisch paspoort had verkregen.

Bovendien merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker bij zijn asielaanvraag op Dienst Vreemdelingenzaken meermaals expliciet verklaarde dat hij een Georgisch staatsburger is en dat hij met geen woord repte over het feit dat hij sinds 2008 enkel Russisch staatsburger zou zijn en geen Georgiër meer.

Aldus besluit de commissaris-generaal dat verzoeker nog steeds het Georgisch staatsburgerschap bezit.

Aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij altijd in Georgië gewoond heeft en zijn problemen zich ook in dit land hebben afgespeeld, beoordeelt de commissaris-generaal verzoekers vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van Georgië.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker de laatste twee jaar vóór zijn vertrek uit Georgië, steeds op Georgisch grondgebied verbleef en daar geen problemen ondervond omwille van zijn

dienstweigering ten opzichte van de Ossetiërs in 2008 en tevens verklaarde dat de beledigingen omwille van zijn origine en de gevangenisstraf van zijn zoon dé gebeurtenissen zijn die ervoor gezorgd hebben dat hij in december 2010 uiteindelijk zijn land verliet en een asielaanvraag indiende in België.

Vervolgens beperkt de commissaris-generaal zich er in zijn beslissing de problemen te beoordelen van verzoeker gedurende de laatste twee jaar voor zijn vertrek die hij met mensen van Georgische afkomst kende op Georgisch grondgebied wegens zijn Ossetische origine.

Dienaangaande stelde de commissaris-generaal vast dat de voorgehouden zwaarwichtige feiten die verzoeker hieromtrent aanhaalt, niet stroken met de informatie waarover hij beschikt.

Bovendien kon verzoeker zich blijkbaar maar weinig details herinneren over de beledigingen en fysieke agressie die hij ondergaan zou hebben in Tserovani en Tbilisi, was verzoeker onaannemelijk onwetend over de keren dat hij naar de politie van Tserovani ging om een klacht in te dienen tegen de problemen die hij had omwille van zijn Ossetische origine en was verzoeker zeer vaag omtrent het feit dat zijn zoon L.G. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar omdat hij iemand met een mes neerstak na een mondelinge belediging aan zijn adres, noch heeft verzoeker enige documentatie over de veroordeling en opsluiting van zijn zoon.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen omtrent het vluchtelingendorp, maakte de commissaris-generaal de volgende overwegingen:

“Ten slotte verklaart u in september of oktober 2008 van bij uw zus in het dorp Lamiskana naar het vluchtelingendorp Tserovani verhuisd te zijn waar uw schoonvader als vluchteling een huis had toegewezen gekregen van de regering. U verklaart dat u en uw vrouw geen recht hadden op zo'n huis omdat u een Ossetiër bent (CGVS p. 13-14).

Deze verklaringen zijn echter uiterst twijfelachtig. µ

U verklaart namelijk dat u zelf geen poging ondernam om een aanvraag voor zo'n vluchtelingenhuis in te dienen, maar dat uw schoonvader dat probeerde voor zijn dochter (i.e. uw vrouw), wat echter op niets uitdraaide.

Als u gevraagd wordt bij wie of waar hij die aanvraag moest indienen, antwoordt u 'Dat weet ik niet. Ik denk in Tbilisi. Of in Mskheta. Ik weet het niet' (CGVS p. 14).

Als u beweert dat u zo'n huis niet kon krijgen van de regering wegens uw Ossetische origine, is het opvallend dat u daar zelf geen poging toe ondernam – als uw schoonvader dit werkelijk voor uw vrouw zou gedaan hebben maar dit niet mogelijk bleek (omdat ze met u, een Ossetiër, getrouwd was), is het weinig geloofwaardig dat u niet weet waar of bij welke instantie hij deze aanvraag deed.

Dat de autoriteiten bovendien op de hoogte zouden zijn van haar huwelijk met een Ossetiër (nl. uzelf) en daarom weigerden voor haar en voor u een huis te voorzien in Tserovani, is bovendien weinig aannemelijk aangezien u verklaarde enkel voor de kerk en niet officieel getrouwd te zijn (CGVS p. 4).”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het aanhalen van wetsartikelen en het geven van theoretische uiteenzettingen over het voordeel van de twijfel en de bewijslast.

Het komt echter aan verzoeker toe om de motivering van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Waar verzoeker meermaals de Proceduregids van UNHCR aanhaalt, wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker verder nog de situatie in Georgië bespreekt en dienaangaande verwijst naar de website echogeo.revues.org, een rapport aan van 2008 van “Amnesty International” en het Georgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De omstandige motivering in de bestreden beslissing blijft aldus onverkort gelden en de Raad neemt deze over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Er is dan ook geen sprake van een *“onvoldoende of tegenstrijdige motivering en bijgevolg het gebrek aan wettelijke toelaatbare motieven”*, noch van *“de klaarblijkelijke beoordelingsfout”*, zoals verzoeker voorhoudt.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 19 juni 2012 op het Commissariaat-generaal in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is.

Er wordt dan ook niet aangenomen dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van *“het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak”*, noch van *“het algemeen principe volgens de administratieve overheid gehouden is uitspraak te doen in kennis van alle elementen van de rechtszaak”*, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE